

Toplumsal Gerçekliğin Yitirilmesi, Taşralaşma ve Küresel Kalpazanlık: Amerikan Kimliği ve Küreselleşmenin Diyalektiği Üzerine¹

The Loss Of Social Reality, Becoming A Periphery And Global Forgery: On The American Identity And The Dialectics Of Globalisation

Ertan Eğribel

Özet: Günümüzde geçerli olan düzene uyum ve bütünleşme çabası kaos halinden başka bir şey değildir. Bunun siyasi anlamda görünümü darlaşma ve muhafazakarlaşmadır. Bütün olumsuzluk ve sorunlara karşılık bu uyumsuz gerçekliğin toplumsal bilinci söz konusu olmadığı gibi, bu gerçeklikten yola çıkan yeni bir arayış, çözüm ve bilinçlenme (çıkış) çabası da yoktur. Bu nedenle gerçek anlamda bir uyumdan ve aşamalı bir çatışmadan, toplum etkinliğinden söz etmek mümkün olmamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Taşralaşma, küresel kalpazanlık, Amerikan kimliği, özün belirsizleşmesi

Abstract: The effort of conforming and getting integrated with the system is only the condition of chaos. The view of this in terms of politics means getting narrow and becoming conservative. In spite of all negations and problems, the social consciousness of this incompatible reality is out of question and there is no (way) effort of a new search, solution and awakening. For this reason, it is not possible to mention a conformity and a gradual conflict in real terms.

Keywords: Becoming a periphery, global forgery, American identity, the uncertainty of the identity

“Benim filmlerim hiçbir şeydir, hiçbir dayanağı yoktur, bir şey söylemez, kendi kendine sayıklar. Genel anlamda politik olanın hoşlanmadığı, nefret ettiği ne kadar özellik varsa hepsine sahiptir.”

Zeki Demirkubuz

“Burada bir halkın mahrumiyeti, varlığı, dili, acılar, ölümler, anneler dışındaki her şey kurgu. Ben artık çok utanıyorum, çok sıkıldım ve kendimi çok çaresiz hissediyorum. Çünkü bu kurguyla, binlerce yalanla uğraşacak gücüm yok. Bu mesele bu ülkede her dönem değişik şekilde korkunç bir istihdam yaratıyor. Ve bir sürü işe yaramaz insan, hatta başka şekillerde koskoca toplum bile bu kurgudan, yaşanan bu kötülüklerden besleniyor. Bu ülke bir tek kafasına sıkmadan sürekli kendi topuğuna, bacağına koluna sık sık yaşamaya başladı. Ve hızla kafasına sıkmaya doğru ilerliyor. Sanki kendini yok etmeye çalışarak var oluyor.”

Zeki Demirkubuz

¹ Bu çalışma Bartın Üniversitesi’nde 8-9 Mayıs 2013 tarihinde düzenlenen Yüzyılın Sorunları ve Sosyoloji-2 başlıklı sempozyumda tartıştığımız konulara dayanmaktadır.

Sosyoloji bir bilim olarak toplumsal gerçeği anlamak, açıklamak ve üzerinde etkili olmak için bir çabadır. Buna karşılık günümüzde toplumsal gerçek ile bilinç arasında ilişki kurmak boşuna ve geçersiz bir çaba olarak tanıtılıyor. Bu nedenle toplum bilinci ile iktidar arasında kurulan ilişki otoriterlik eleştirilerine dayanak yapılmaktadır. Dünyada ve Türkiye’de toplumsal gerçeklikten, belli bir görüşe ve değerlere bağlanmaktan kaçma yolunda temel bir eğilim var. Bu yön-süzlüğün, gidilecek yönü bilmemenin, yön-süz kalmanın şaşkınlığının getirdiği bir sorun olmanın yanında, yön-süzlük/çözünsüzlük içinde (bir kabullenme) uyum/uyumsuzluk olarak ortaya çıkıyor. Bunu kestirmeden mevcut düzene karşı bir inançsızlık/antilik olarak değerlendirmek de mümkün. Bu anlamda anti olma hali kendi içinde hiçbir yere açılmayan kapalı muhalif bir nitelik de kazanabiliyor. Ancak bu muhalefeti abartmamak ve umutlanmamak gerekiyor. Bu içe kapalı muhalefet/antilik/uyumsuzluk kapitalizmin krizi ve açmazlarına karşı yeni bir çözüm arayışının, mücadelenin ivmesini oluşturmak yerine sosyalizmin krizine ve küre-muhafazakar kalpazanlığın dayanağına dönüşüyor. Artık savunulacak bir değer, peşinden gidilecek bir dünya görüşü, bir siyaset söz konusu değil. Düzen çözüm düzeyinde gerçekliğini yitirmiş olmasına rağmen toplumsal bir çözüm arayışı ve mücadele (örgütlenme) çabası yoktur. Bu nedenle giderek anti-muhalefet ve uyumsuzluk düzenin bir parçası (marjı) haline geliyor. Anti olma hali gündelik yaşam içinde bireysel düzeyde mevcut düzene uyum ve katılma olarak ortaya çıkıyor. Gerçekte toplum düzeyinde böyle bir uyum söz konusu değil, toplumlararası ilişkiler açısından da çatışmalar, eşitsizlikler, farklılıklar, yoksunluklar varlığını sürdürüyor. Ancak bu maddi temeller üzerinden gerçekleşen toplumsal bilinç ve muhalefet yerine, toplumsal düzeyde bilinçten, siyasetten kaçış, bireysel düzeyde sonuçsuz, kendi kendini içdiş eden, kör dövüşü biçimini alan çatışma, itişme toplumsal ilişkilerin esas gerçekliğini oluşturuyor. Günümüzün mutlakaştırılması verili düzenin mutlakaştırılmasıdır.

Günümüzde geçerli olan düzene uyum ve bütünleşme çabası kaos halinden başka bir şey değildir. Bunun siyasi anlamda görünümü darlaşma ve muhafazakarlaşmadır. Bütün olumsuzluk ve sorunlara karşılık bu uyumsuz gerçekliğin toplumsal bilinci söz konusu olmadığı gibi, bu gerçeklikten yola çıkan yeni bir arayış, çözüm ve bilinçlenme (çıkış) çabası da yoktur. Bu nedenle gerçek anlamda bir uyumdan ve aşamalı bir çatışmadan, toplum etkinliğinden söz etmek mümkün olmuyor. Siyasi düzeyde oligarşik bir yapılanma ve güç, toplumsal sorunlara ve gerçekliğe bağlı kalmadan, dünya çapında yaygınlaşıyor. Mevcut dengesizlik, açmaz, itişme bir sistem/düzen haline gelerek kendi varlığını tek gerçeklik olarak sunabiliyor. Toplumsal gerçekliğin yitirilmesi ile bilinçten kaçmaya dayalı küresel kalpazanlık birlikte ortaya çıkmakta, birbirinin dayanağını oluşturmaktadır. Siyasi, sanatsal, dini, bilimsel çeşitli bilinçlenme biçimleri, kendinden geçmiş, bilincini yitirmiş bir hastanın yatağında sayıklama halinde kalması gibi birbirine karışmakta, dayanaksız kalarak şeyleşmektedir. Bu sayıklama hali anti gerçekliği belirtse bile belli bir çıkış ve

bilinç kaygısı taşımamaktadır. Değersizleşme, gerçekliğin yitirilmesi, şüphe, inkar, her türlü kurmaca ve kalpazanlık mevcut düzenle anti olarak bütünleşmenin/eklemlenmenin temel unsurları olmaktadır.

Son iki yüzyıl dünya çapında Batı merkezli genel dünya görüşlerinin egemen olduğu, başkalarının ne yapmaları gerektiğini belirledikleri bir dönemdi. Doğu toplumlarının bu süreç içinde belli etkinlikleri ve direncine rağmen egemen ilişkiler düzeni Batı tarafından belirlenmiştir. Formüle edilen çeşitli toplum modelleri, iktisadi, siyasi programlar, umutlar, kehanetler, toplumsal değişimin yönü bunun somut göstergeleridir. Ancak bu öneriler toplumlar arası ilişkilerin Batı üstünlüğü temelinde genişlemesini sağlarken farklılaşma ve eşitsizlikler ortadan kalkmamıştır. Batı merkezli görüşlerin geçerliliğini savunmak bu nedenle mümkün olmamaktadır. Bu gerçeklik günümüzde de temelde değişmemiştir. Temelde bir değişikliğin olması için önce mevcut Batı dünya egemenliği ve üstünlüğünün aşılmış olması gerekir. Günümüzde Batı siyasi düzeyde egemenliğini genelleştirmesine rağmen, bütünsel dünya görüşü düzeyinde, geçmişi, bugünü ve geleceği kapsayan bir iddiası yoktur. Dünya küçüldü, küreselleştik söylemlerinin aksine toplumsal düzeyde parçalanma ve darlık temel gerçekliktir. Birlik ve dayanışma, evrensel örgütlü muhalefet ve dünya görüşü ise marj-dışıdır. Son on yıllarda toplum düzeyinde siyasi birlik, örgütlü sendikal mücadele, örgüt, partileşme söylemleri, sorunlar üzerine etkili olma, aşma çabası sosyalistler de dahil artık hiç kimseyi heyecanlandırmamaktadır. Geçmişte tartışılan devlet-toplum, geleneksel-modern, Doğu-Batı ikilikleri (çözüm yerine) uzlaşmaz/mutlak çokluklara, toplumsal parçalanma ve uygarlık yıkımına, darlık ve itişmeye dönüşmüştür. Bu darlaşma, parçalanma giderek etnik, dini kimlikler savunusuna ve sonsuz tikelliklere/bireyselliklere indirgenmiştir. Günümüzde egemen olan eğilim bireysel deneyimler, çoğul seçimler, irade ve eylemler olmaktadır. Toplumsal ve tarihi değişme yerine gündelik yaşam düzeyinde farklılaşmış bireysel-özel yaşam deneyimleri antilik olarak (belirsizlik ve değersizleşme biçiminde) öne çıkmıştır. Bu, bilinçsizlik, açmaz ve kırsaldöngünün egemenliğidir. İnsanın kendi özünü tahrip eden, toplumsal gerçekliğe ters uyumsuz bir gerçekliğin (antiliğin) geçerli hale gelmesi, bireyciliğin ve özcü-tikelliğin yaygınlaşmasının temel nedenidir.

Küreselleşmenin diyalektiği, Doğu-Batı ilişkilerindeki günümüz verili dengesinin/dengesizliğinin değişmezliğine ve Batı'nın öz-yıkıcı karakterine dayalıdır. Bu paradoksal açıklama küre-muhafazakarlaşma ile küresel kalpazanlık arasındaki ilişkinin de bir ifadesidir. Özün yerine konulan kuşku ve belirsizlik artık "*ne olsa gider*" anlayışı içinde savunulacak hiçbir doğru bırakmamakta, özü anlamsız kılmaktadır. Somut gerçeklik bile değersizleşerek, tartışılır olmuştur. "*Bilinen sosyalizm ve emperyalizmin tezlerinin artık karşılığı yoktur*" deyişinden çıkan sonuç ABD eksenli mevcut dünya dengesinin geçerliliğinin savunulmasından öteye gitmemektedir. Hatta giderek ABD lehine, Doğu aleyhine kurulu bu dengenin tartışılması otoriterlik, milliyetçilik, Doğuculuk olarak yasaklanmaktadır. Em-

peryalizme/küreselleşmeye karşı mücadele belli şirketlere (Mc Donalds, sigara şirketleri vb.) karşı mücadeleye indirgenmektedir.

Günümüzde ABD saldırganlığı, tutucu-eleştirel, öz-yıkıcı karakteri, doğrudan bir ilişki biçimi olmanın ötesinde daha geniş bir sorunu belirtmektedir. Toplumsal gerçekliğin yitirilmesi ve kurmaca olayını Doğu karşısında Batı üstünlüğüyle açıklamak yetersizdir. Esas mesele Batı uygarlığının ve çözümünün sınırlılığıdır. Günümüzde geçerli olan küre muhafazakarlaşma ve kalpazanlık Batı uygarlığının düzen kurmada ortaya çıkan zaafını göstermektedir. İletişim araçlarının etkinliği, değersizleşme, öz ile biçim arasındaki ilişkinin değişmesi, kurgunun geçerli hale gelmesi sorunun kendisi değildir, ama görüntüsüdür. Günümüz eleştireliliğinin merkezine iletişimin yerleştirilmesi meseleyi anlamamızı değil, örtmeyi sağlamaktadır. Batı uygarlığının kaynağı başlangıçta neyse bugün de odur. Bugün daha fazla örgütlü, daha fazla saldırgan, daha yıkıcı ve pervasız olması Doğu'nun kendi savunma örgütlenmesinin ve direncinin olmadığıdır. Esas mesele Batı'nın kendine dayalı bir düzen ve uygarlık kurmada gösterdiği zaaftan kaynaklanmaktadır. İletişim araçlarının etkinliği, siyasetin değersizleşmesi, iktisadın gözden düşmesi, tarihin, bilimin, sanatın anlamdan kopması, toplumsal güçlerin geri çekilmesi bu açıdan ele alınmalıdır.

Tarihe biçim kazandıran, kaynaklık eden ilişkiler toplumlar arası ilişkilerdir. ABD bütün üstünlük ve başarısına karşılık ne toplumlar arası ilişkilerin Doğu-Batı bu çatışması biçimini, ne de Batı kimliğini aşamamıştır. Doğu karşısında Batı cephesinin temsilcisi, sözcüsü ve merkezi olması bu anlamdadır. Tarihe kaynaklık eden Doğu-Batı ilişkileri günümüzde de önemini sürdürmektedir. Buna karşılık, küreselleşmenin (ABD'nin yeni/tarihsiz bir ülke olmasının ötesinde) belli bir tarih/ zaman anlayışına dayalı olmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Amerikan kimliği belli bir zaman/tarih bilincini belirtmemesine rağmen belli bir yer/ülke bilinci baskındır. Amerika'da tarih ve hikayenin birbirine karışması bu nedenledir. Tarih olarak öne çıkarılan şey kovboy ve göç hikayelerinden, yayılmacılık serüveninden başka bir şey değildir. Zaman/tarih anlayışı olmayan bir dünya görüşü ve dünya egemenliğinin nasıl mümkün olduğu cevaplanması gereken bir sorudur. Bu, günümüz öz-yıkıcılığını açıklamanın yanında, Batı kimliğinin ve çözümünün belli özelliklerini de verecektir. ABD için tarih toplumların gelişmesini belirleyen, toplumların kendilerini yaratmasına izin veren bir konu değildir. Geçmiş, bugün ve gelecek arasındaki ilişki ve farklılık mekan içinde bir uzaklıktan-yakınlıktan öteye gitmemektedir. Wallerstein'in dünyanın küreselleşmesini Amerika'nın keşfi ile başlatması boşuna değildir. Bu anlamda geçmiş, bugün ve gelecek günümüz ABD üstünlüğünü mutlaklaştıracak biçimde aynı anda kurgulanmaktadır. Zaman boyutu ve gelişme çizgisi söz konusu olmadığı için (geçmiş hikaye edildiği gibi gelecek de kehanet konusu olmakta) geçmiş bugün ve gelecek eş anlamda görülebilmektedir. Geçmiş bugünü belirleyen, hazırlayan koşullar olarak değerlendirilmemektedir. Diğer bir deyişle geçmişin Batı mirası ABD üstünlüğü üzerinde etkili olarak görülmemektedir. Tarihi gelişmeden, zaman boyutundan, koşullardan bu

anlamda bir bağımsızlaşma söz konusudur. ABD kendi varlığını ve kimliğini Doğu-Batı ilişkileri ve çatışması dışında tanımlamaktadır. Bu nedenle kendi kimliğini Batı ile bütünüyle özdeşleştirmemektedir.

ABD'nin başarısını Doğu-Batı arasında yeni ilişkiler kurma ve bu ilişkileri denetleme çabası oluşturmaktadır. Ancak ABD yeni ilişkilerle yeni bir dünya oluşturmak yerine, kendi özel konumunu ve ayrıcalığını korumak için Doğu-Batı ayrımının mutlaklaşarak sürmesini kendi çıkarları açısından gerekli görmüştür. ABD tamamıyla kendi dışında oluşmuş, ortaya çıkmış olan Doğu-Batı çatışması içinde belli bir üstünlüğe, imkanlara ulaşmıştır. Bu ayrıma dayalı ilişkiler içinde varlık belirtmesine rağmen, bu ilişkinin, çözümün temelini anlaması, bu ilişkinin temelini denetlemesi söz konusu değildir. Bu nedenle dünya egemenliğini eline geçirmesine karşılık mevcut çözümün ne olduğu konusunda bir görüş sahibi olmayacak, bu yönde bir çaba da göstermeyecektir. Doğu-Batı ayrımında taraf olarak üstünlüğünü korumak, ayrıcalıklarını pekiştirmenin ötesinde bir arayışı yoktur. Kazanmış olduğu üstünlük ve çözümü açıklayamadığı, katılarak faydalandığı bir zenginlik alanı olarak değerlendirilecektir. ABD elbette zenginliğinin kaynağının Doğu ile soygun ve sömürü ilişkileri kurmasına ve denetlemesine dayalı olduğunu bilmektedir, ama bu ayrımı aşmak yönünde bir çözüm çabası olmadığı için, tarih/zaman boyutunu kapsayan bir açıklama çabası yoktur. Batı uygarlığının temelinde de aynı anlayış vardır. Batı, Doğu ile ilişkiler içinde belli bir çözüm bulmuş ve uygarlık aşamasına ulaşmıştır. Ancak hiçbir zaman uygarlık olarak karşılaştığı sorunların temelde nasıl çözümlenmesi gerektiği yönünde bir yaklaşımı olmadığı için zaman/tarih boyutundan söz etmeyecektir. XIX. yüzyılda Doğu karşısında elde ettiği üstünlüğe dayalı olarak Batı-merkezli bir tarih anlayışı ortaya çıkmasına rağmen Batı içi çelişkiler ortadan kalktığında bu anlayıştan da vazgeçilmiştir. Günümüzde tarih temelli bütünsel açıklamaların geçerliliği tartışma konusudur. Batı sorunların nedenini, sonucunu bilmek veya tartışmak yerine, içerikten ve toplumsal gerçeklikten, koşullardan bağımsız olarak kendi üstünlüğünü mutlaklaştırmayı daha geçerli görecektir. Artık bir çözüm arayışı ve çabası söz konusu olmadığından zaman/tarih/bilinç boyutu önemli olmaktan çıkacaktır. ABD'nin dolayısıyla Batı'nın kendisini toplumlar arası ilişkilerden ve koşullardan bağımsız olarak temellendirmesinin ilk yolu toplumsal gerçeklikten, anlamdan, bilinçten kaçmadır. ABD sorunu anlamadığı bir konumdayken Doğu-Batı ilişkilerinin denetiminin kendisine getirmiş olduğu büyük bir zenginlik ile karşılaşmıştır. Meselesi bu zenginliğin kaynağını tartışmak olmadığı için, esas kaygısı bu ilişkiler içinde taraf olmak, kendi yerini ve rolünü mutlaklaştırmaktır.

ABD'nin her türlü insanı özden, bütünsel tarih görüşünden, toplumsal değişmeden kopması bir rastlantı değildir. ABD dünya egemenliğini ele geçirmesine ve Doğu karşısında bütün üstünlüğüne karşılık toplumlar arası ilişkilerin özünü/kaynağını anlayacak ve bunu kendi başına Doğu'dan bağımsız olarak biçimleyecek, yönlendirecek bir güce sahip değildir. Günümüzde toplumlararası ilişkilerde farklılıkların, çatışmaların mutlaklaşması ile her türlü bağlanmadan,

özden kopuş ve değersizleştirme birlikte ortaya çıkmaktadır. Batı, Doğu karşısında üstünlüğünü başka türlü açıklama ve sürdürme imkanı bulamamaktadır. Muhafazakarlaşma ve kalpazanlık ile gündeme gelen içe kapanmayı toplumsal gerçeklikten kopma olarak tanımlamak gerekir. Bu nedenle günümüzde küresel kalpazanlık ile iletişim endüstrisi birbiriyle özdeşleşmiş bir görüntü vermektedir. ABD eksenli küreselleşmenin öz-yıkıcılığından, belirsizlikten, değersizleşmeden şikayet etmeye, mızımızlanmaya gerek yoktur. Batı'nın kimliğinde, kaynağında da bu olay vardır. Ancak bu öz-yıkımı "*hayat "değişiyor", "zamanın ruhu", "öz-gürleşme"* olarak Doğu toplumlarında sosyalistler ve muhafazakarların benimsemekle kalmayıp, buna uygun yeni tezler üretmesi bizim meselemizdir. Batı'ya ve uzantısı her görüşe itirazımızı yapacağız. Küreselleşme açıklanmaya, tartışmaya izin vermeyen sihirli bir değnek gibidir. Geçmişte tek değişmez doğru olarak gösterilen Batı sosyalizminin, modernleşmenin, Batıcılışmanın, dinin, milliyetçiliğin yerini küreselleşmenin en önemli-değişmez ilkesi olan öz-yıkıcılık almıştır. Değişmez doğrular diye sunulan tezlerin hepsi şimdi yine aynı keskinlikte öz-yıkıcılığın gerekçesi yapılmaktadır. Bu duruma sadece bilimsel olarak karşı çıkmak bu nedenle anlamsız kalmaktadır. Öz-yıkıcılığın ilke olarak benimsenmesi önce insanın/uygarlığın kendi varoluşuna karşıt bir tavrın içselleşmesini belirtmektedir. Artık hiçbir toplumsal gerçekliğin anlamı, geçerliliği yoktur. Toplumsal gerçekliğin temellendirilmesi (karşılığı) daha baştan reddedilmektedir. Küresel öz-yıkıcılığın benimsenmesi günümüz ABD üstünlüğünün ötesinde Batı'nın dünya içindeki temel konumu ve rolüyle ilgilidir. Batı kendi uygarlığının bile yaratıcısı değildir. Doğu ile ilişkileri sayesinde uygarlık aşamasına geçmiştir. Batı'nın konumu günümüzde de değişmemiştir. Batı, Doğu'ya olan bağımlılıktan çıkmak istemektedir. Ama şiddet ve soygun dışında önereceği yeni bir ilişki biçimi yoktur. Bu nedenle öz-yıkıcılık ve uygarlıktan vazgeçme pahasına kendi düzenini mutlaklaştırmaktadır. Günümüzde mevcut düzene karşı antilik hali ve uyum birbirine karşıtlık içermemektedir. Düzene katılma/uyum ve muhalefet gündelik toplumsal ilişkiler içinde belli rutinler, birliktelikler yaratsa bile bu birliktelik için örgütsel, siyasi anlamda bir bilinçlenme, kaynaşma, uyum gerekli değildir. Diğer bir deyişle tarihi gelişme düzeyinde bir birlik ve aşama öngörmemektedir. Toplumsal bilincin gerçeklik ve koşullardan kopmasıyla doğrudan saldırganlık ve şiddet temel ilişki haline gelmiştir.

ABD eksenli küreselleşmenin içerikten kopuk doğasını saldırganlık ve şiddetin sınır tanımaz öz-yıkımı belirlemektedir. Bu öz-yıkıcı eğilim en baştan beri Batı uygarlığının kaynağında vardır. ABD eksenli küreselleşme ile bu eğilim bir dünya düzeni haline gelmiştir. Küreselleşmeci öz-yıkıcı eğilimin açık ve doğrudan göstergesi soygun, şiddet ve saldırganlıktır. Bu aynı zamanda Batı uygarlık kimliğinin de bir özelliğidir. Küreselleşme, Batı aklının öz-yıkımını bütün dünyada geçerli düzen haline getirmiştir. Küreselleşmenin paradoksu/diyalektiği insanlığın, uygarlığın yıkımı pahasına kendini geçerli hale getirme imkanı bulmasındandır. Bu nedenle Batı ve Doğu uygarlık kimliklerinin, tarihin reddine

dayalı mutlak kimlikler veya bireysel düzeyde melezleşme, yersiz-yurtsuzlaşma öne çıkartılmaktadır. ABD'nin Batı uygarlığı ile özdeşleşmeme, ama Batı uygarlığının öncüsü, sözcüsü olması bu anlamdadır. Modernleşme kendini topluma ve doğaya egemen olma anlayışı ile temellendirirken küreselleşme bu anlayışa eleştiri yöneltmek aynı sonuca, topluma ve doğaya bağımlı olmaktan çıkmak istemektedir. Topluma ve doğaya (egemen olmadan da) bağımlı olmaktan çıkma bir anlamda modernleşmenin sınırlılıklarını da aşmanın bir ifadesi olarak görülmektedir. Günümüzde küreselleşme ile mutlak kimliklere dayalı ekolojik uygarlık arasında ilişki kurulması, yerlilik, yerellik görüşlerin tarihten bağımsız olarak tanımlanması bu nedenledir. ABD kendi egemenliği ve üstünlüğü adına Doğu ve Batı uygarlık kimliklerini, insanlık tarihini tahrip etmekten çekinmemektedir. Günümüzde bütünsel açıklamalar otoriterlik olarak görülürken, insanın mutlak doğasına dayalı ırkçı görüşlerin açıkça savunulması yadırganmamaktadır. Toplumsal gerçeklik ve gelecek belirsizleşirken insanın özü, tarihi gelişme ve değişim anlayışı geçersiz hale gelmektedir. Bu öz-yıkımı benimsemekten ne Doğu, ne de Batı toplumlarının bir çıkarı vardır.